

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Prieцelovej a členov JUDr. Viery Pepelovej a JUDr. Štefana Šatku, v právnej veci žalobcu: **S., štátny podnik Ž., N.**, proti žalovanému: **S., a.s. B., M.**, o zaplataenie **587 139 Eur (176 141 433,60 Sk) s príslušenstvom**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. novembra 2008 č. k. 3Cb 211/04-281, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. novembra 2008 č. k. 3Cb 211/04-281 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 176 141 433,60 Sk s 9,43 %-ným ročným úrokom z omeškania od 30. januára 2003 do zaplataenia, ako aj trovy konania v celkovej výške 8 553 400 Sk.

V odôvodnení uviedol, že právnym titulom uplatneného nároku je bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktorý počas roka 2002 bez riadne uzavretej zmluvy odoberal

od žalobcu povrchovú vodu, potrebnú na výkon jeho podnikateľskej činnosti, za ktorú zaplatil nižšiu sumu, ako mu žalobca vyúčtoval.

Rozsudkom zo dňa 30. apríla 2007 č. k. 3 Cb 211/04-214 súd prvého stupňa konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil a žalobu zamietol.

Na odvolanie žalobcu, ktorý proti rozsudku súdu prvého stupňa s poukazom na záznam pre pamäť z rokovania účastníkov konania zo dňa 25. januára 2002 namietal, že k dohode o cene nedošlo, a preto mesačne fakturovaná cena nebola konečná, Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 23. apríla 2008 č. k. 3 Obo 211/2007-241 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V uvedenom rozhodnutí odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa pri posudzovaní uplatneného nároku žalobcu nesprávne aplikoval ustanovenie § 3 ods. 1 druhá veta zákona č. 18/1996 Z. z., podľa ktorého dohoda o cene vznikne aj tým, že kupujúci zaplatí cenu tovaru vo výške, požadovanej predávajúcim, a to z dôvodu, že žalovaný žalobcom fakturovanú cenu za odber povrchovej vody v roku 2002 v celej požadovanej výške, t.j. aj vrátane doúčtovania vo faktúre č. 91220080 z 15. januára 2003 v sume 176 141 433,60 Sk nezaplatil. Ohľadom záznamu pre pamäť z prejednávania podmienok kúpnej zmluvy na rok 2002 zo dňa 25. januára 2002 Najvyšší súd SR vzhľadom na to, že tento nebol účastníkmi podpísaný a z výsluchu svedkov vyplynulo, že rokovanie malo len informatívny charakter, uzavrel, že ho nemožno považovať za úkon, z ktorého by účastníci konania nadobudli práva alebo povinnosti. Postup žalobcu pri fakturácii mesačných odberov mal byť preto iba predbežný, a to do uzavretia kúpnej zmluvy na rok 2002.

Odvolací súd považoval závery súdu prvého stupňa o tom že platením faktúr došlo k dohode o cene za nesprávne, v dôsledku čoho konštatoval, že jeho rozhodnutie o nedôvodnosti uplatneného práva žalobcu z titulu bezdôvodného obohatenia je predčasné.

Vzhľadom na závery rozhodnutia odvolacieho súdu, žalovaný v zmysle žaloby odoberal povrchovú vodu bez právneho dôvodu, na základe čoho mu vzniklo bezdôvodné obohatenie.

Na preukázanie tejto skutočnosti súd doplnil dokazovanie listinnými dôkazmi žalobcu – Správou o výsledku rozboru hospodárskej činnosti za rok 2002, Správou audítora z overenia účtovnej závierky k 31. decembru 2002 a písomnými podaniami a prednesmi účastníkov na pojednávaní. Na základe vykonaného dokazovania, medzi účastníkmi konania nie je sporná existencia platného povolenia vodohospodárskeho orgánu – Okresného úradu v M., odbor tvorby a ochrany životného prostredia číslo 97/28-a/ŽP-Ka zo dňa 25. februára 1997, vydaného žalovanému na jeho žiadosť, ktorým je určený predmet plnenia - povrchová voda, a súčasne je určený maximálny rozsah plnenia na obdobie jedného roka, ďalej rozsah plnenia na obdobie jedného roka, rozsah skutočného plnenia v roku 2002, zaplatená suma jednotlivých mesačných faktúr a neexistencia technickej možnosti zo strany žalobcu zamedziť dodávke vody pre žalovaného.

Nespornou je aj existencia zákonnej povinnosti žalovaného platiť za odber vody, vzhľadom na neexistenciu dohody o cene, spornou zostala výška a právny dôvod doplatenia žalobcom požadovanej sumy. Predmetom sporu je teda bezdôvodné obohatenie, ktoré mal získať žalovaný v priebehu roka 2002 v sume 176 141 433,60 Sk odobratím a využívaním povrchových vôd vo vyššej hodnote, ako uhradil žalovanému.

Odporca trval na tom, že maximálne ceny podľa Výmeru R-1/1996 v znení Výmeru R-7/1999 Ministerstva financií SR, ktorými sa určuje rozsah tovaru s regulovanými cenami, sa s poukazom na časť IV ods. 3 vzťahujú len na predaj pre osobnú konečnú spotrebu občanom Slovenskej republiky a osobám, ktoré majú povolený trvalý pobyt na jej území. Trval tiež na tom, že žalobca na stretnutí 25. januára 2002 deklaroval vôľu za odbery vody účtovať cenu z roku 2001 (pôvodne dohodnutú v písomnej kúpnej zmluve na odber povrchovej vody na rok 1999), pričom skutočnosť, že predmetná cena je cenou predbežnou, žalobca nepreukázal, a ani sa tak nesprával. O skutočnosti, že ani sám žalobca nepovažoval cenu za jednotku povrchovej vody za predbežnú, podľa žalovaného svedčia jeho prejavy vôle a faktické úkony, keď priebežne potvrdzoval namerané množstvá spotreby vody a na ich základe vystavoval faktúry ako konečné. Žalovaný tiež vyslovil názor, že vzájomný vzťah účastníkov sa riadi ustanovením § 275 ods. 4 Obchodného zákonníka.

S tvrdením žalovaného, podľa ktorého uvedené výmery neupravujú vzťah účastníkov konania, sa súd nestotožnil z dôvodu, že podmienky regulácie cien povrchovej vody v zmysle časti I. bod 1 a bod 2 upravujú príloha č. 1, vzťahujúca sa na odbery povrchovej vody - číslo

klasifikácie 41. 00. 12 – podľa § 43 zák. č. 138/1973 Zb. – teda na vzťah medzi žalobcom a žalovaným a príloha č. 2, vzťahujúca sa na reguláciu cien pitnej a úžitkovej vody pre domácnosti a pre odvádzanie odpadových vôd z domácností podľa vyhlášky Ministerstva lesného a vodného hospodárstva č. 154/1978 – číslo klasifikácie 41. 00. 11, 41.00. 12 a 90. 00. 11, teda na vzťah v tomto konaní irelevantný.

V zmysle právnych záverov uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obo 211/2007 uzavretie kúpnej zmluvy zaplatením kúpnej ceny upravuje § 275 ods. 4 Obch. zák. za predpokladu, že návrh zmluvy obsahuje údaj o cene, resp. spôsobe, ktorým sa určí, zo záznamu pre pamäť z 25. januára 2002, z ktorého účastníci konania nemohli nadobudnúť žiadne práva ani povinnosti, takýto záver nevyplýva.

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku ďalej konštatoval, že žalobca ako štátny podnik je podľa zriaďovacích dokumentov správcom vodných tokov a podzemných vôd ako majetku štátu v zmysle čl. 4 Ústavy SR, v zakladacej listine z 19. decembra 1996 má zriaďovateľom vymedzený predmet činnosti a podnikania, pričom ako povinnú činnosť má určené o. i. uspokojovanie verejnoprospešných záujmov v zmysle zák. č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení neskorších predpisov a tiež zabezpečovanie dodávok vody z vodných tokov a nádrží, vrátane jej využitia na výrobu elektrickej energie v rozsahu, určenom vodohospodárskymi orgánmi. Žalobcovi teda priamo z jeho zakladateľskej listiny vyplýva ohľadom povrchových a pozemných vôd osobitný druh dodávateľskej povinnosti tým subjektom, ktoré majú povolenie príslušného vodohospodárskeho orgánu, a to bez technickej možnosti túto povinnosť nesplniť.

Z hľadiska finančného postavenia je žalobca podľa zákona o štátnom podniku subjektom vzťahov k štátnemu rozpočtu a štátnym fondom, a tiež subjektom kontroly z ich strany. Podnik uhrádza svoje potreby a náklady z príjmov, získaných predovšetkým zo svojej podnikateľskej činnosti, ako aj z ďalších zdrojov. Ak za dve po sebe idúce účtovné obdobia vykazuje ekonomickú stratu, môže zakladateľ rozhodnúť o jeho zrušení.

Ďalej súd poukázal na ustanovenie § 43 ods. 1 zák. č. 138/1973 Zb. o vodách (od 1. júna 2002 zák. č. 184/2002), ako aj príslušné ustanovenia zák. č. 18/1996 Z. z. o cenách.

Právny vzťah účastníkov konania vymedzuje príloha č. 1 k Výmeru Ministerstva financií SR č. R-1/1996 bod 1 tak, že regulácia cien sa vzťahuje na odbery povrchovej vody podľa § 43 ods. 1 zákona č. 138/1973 Zb. o vodách (§ 74 zák. č. 184/2002 Z. z.), pričom podľa bodu 2, odber vody sa uskutočňuje na základe dohody o odplatnom odbere, ktorú uzatvára dodávateľ povrchovej vody s jej odberateľom. Nevyhnutnou podmienkou pre uzavretie dohody je povolenie vodohospodárskeho orgánu.

Podľa platných pravidiel pre reguláciu cien príslušný cenový orgán (v rozhodnom období Ministerstvo financií SR) tvoril maximálnu cenu skúmaním nákladov a ich vývoja, definovaných v ustanovení § 2 ods. 3 písm. a/ zákona o cenách, pričom jej výška bola stanovená tak, aby spolu s primeranou výškou zisku pokryla pomernú časť nákladov vynakladaných správcom vodných tokov na túto správu. Z obsahu spisu je preukázané, že žalobca žalovanému a ani žiadnemu zo svojich ďalších odberateľov nefakturoval odber povrchovej vody nad výšku maximálnej ceny, určenej cenovým výmerom.

Z ekonomických dokladov žalobcu, konkrétne Správy o výsledku rozboru hospodárskej činnosti za rok 2002 je preukázané, že hospodársky výsledok žalobcu – zisk vo výške 16,9 mil. Sk bol tvorený vrátane započítania spornej faktúry č. 91220080 zo dňa 15. januára 2003 vo výške 176 141 433,60 Sk, inak by zaznamenal stratu vo výške cca 140 mil. Sk. Žalobca pre účely tvorby svojich cien účtoval iba o ekonomicky oprávnených nákladoch predpokladaných príslušnými ustanoveniami zákona o cenách, pričom neporušil ani podzákoné normy. Ak mu teda žalobca nezaplatil sumu 176 141 433,60 Sk, doúčtovanú faktúrou č. 91220080 zo dňa 15. januára 2003, získal na jeho úkor tovar vo vyššej hodnote ako zaplatil, teda sa bezdôvodne obohatil. S poukazom na ustanovenie § 451 Občianskeho zákonníka preto súd žalobe vyhovel.

Keďže žalovaný nezaplatil žalobcovi doúčtovanú hodnotu odobratého tovaru, dostal sa do omeškania s plnením peňažného záväzku, v dôsledku čoho vzniklo žalobcovi aj právo na úroky z omeškania podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalovaný odvolanie.

Uviedol, že v pôvodnom rozsudku zo dňa 30. apríla 2007 si súd prvého stupňa osvojil záver, že účastníci konania sa na rokovaní dňa 25. januára 2002 dohodli na predmete zmluvy, jej rozsahu, ako aj čase plnenia. Odvolací súd sa s uvedeným konštatovaním nestotožnil a z jeho záverov možno vyvodit', že ani záznamom pre pamäť, ani vystavovaním faktúr a ich zaplatením žalovaným v pôvodnej výške nedošlo k dohode o cene odberov vody na rok 2002, pričom súd prvého stupňa musí vykonať dokazovanie vo veci bezdôvodného obohatenia žalovaného.

Súd prvého stupňa však podľa názoru žalovaného dokazovanie v zmysle pokynu odvolacieho súdu nevykonával, a preto dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím je daný odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.

Okrem písomných podaní a prednesov na pojednávaní súd vykonával dokazovanie aj listinnými dôkazmi žalobcu, a to Správou o výsledku rozboru hospodárskej činnosti za rok 2002 a Správou audítora z overenia účtovnej závierky k 31. decembru 2002. Podľa jeho názoru, z uvedených dokladov nemožno vyvodit' výšku bezdôvodného obohatenia a súd sa mal zaoberať objektívnou, trhovou hodnotou plnenia, nadobudnutého žalovaným. Je totiž možné, že osoba, na úkor ktorej sa niekto obohatil, danú vec alebo plnenie nadobudla neehospodárne, a teda jej náklady na nadobudnutie veci alebo iného plnenia môžu byť podstatne vyššie ako trhová hodnota veci alebo iného plnenia, o ktorú sa niekto iný bezdôvodne obohatil. V danom prípade súd prvého stupňa namiesto toho, aby preskúmal hodnotu plnenia (odobratej vody), ktoré získal v priebehu roku 2002, žalovaný sa uspokojil s tým, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu zodpovedajúcu nákladom, ktoré žalobca údajne ekonomicky oprávnene na odobratú vodu vynaložil. V prípade uplatnenia takéhoto prístupu by osoba povinná vrátiť bezdôvodné obohatenie bola povinná zaplatiť oprávnenej osobe akúkoľvek sumu náhrady, bez ohľadu na neehospodárnosť, s akou oprávnená osoba túto vec získala.

Výkon práv oprávneného z bezdôvodného obohatenia nesmie podľa názoru žalovaného zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. V tomto zmysle sa na napadnutý rozsudok vzťahuje aj odvolací dôvod uvedený v § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.

V danom prípade mimoriadne okolnosti tohto prípadu odôvodňujú zamietnutie žaloby alebo aspoň dôsledné posúdenie nárokovanej sumy. Rozpor konania žalobcu s dobrými

mravmi vidí žalovaný v tom, že počas celého roku 2002 si bol žalobca vedomý dobromyseľného správania a postojov žalovaného a ponechal ho v omyle, že platí konečnú, nespochybniteľnú cenu za poskytované plnenie. Žalobca v priebehu roku 2002 ani raz nespochybnil cenu odoberanej vody, ktorú vo faktúrach uvádzal a ani raz žalovaného formálne neupozornil na jeho úmysel spornú sumu vymáhať po skončení roku. Je pravdou, že žalobca začiatkom roku 2002 vágne upozornil žalovaného na skutočnosť, že zrejme bude musieť dôjsť k prehodnoteniu fakturovanej ceny odoberanej vody, žalovaný však nebol upovedomený o tom, že vodu za zvýšenú cenu odoberá už v roku 2002. Medzi účastníkmi konania až do roku 2002 nebola zaužívaná zvyklosť, že výška ceny za odber povrchovej vody sa po ukončení kalendárneho roku prehodnotí a vysporiada, čo by umožnilo jej zvýšenie doúčtovaním ceny za 1 m³ povrchovej vody.

Medzi účastníkmi nie je sporné, že žalobca nemal možnosť technickými prostriedkami zabrániť žalovanému v odbere vody. Nemožno však tvrdiť, že nemal možnosť domáhať sa voči žalovanému zdržania sa odberu vody podľa § 80 písm. b/ O.s.p. Žalovaný bol po celý rok 2002 presvedčený, že na ceny ním odoberanej vody sa nevzťahuje výmer Ministerstva financií SR č. R-1/1996 z 12. marca 1996, v znení výmeru č. R-7/1999 zo 17. júna 1999 z dôvodu, že odsek 3 časti IV vymedzuje osobnú pôsobnosť tak, že nezahrňuje žalovaného. Je potrebné pripustiť, že cenový predpis je prinajmenšom v tejto časti nejasný.

Žalovaný ďalej namieta, že súd prvého stupňa nepoužil na daný právny stav správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Súd prvého stupňa v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu dospel k záveru, že medzi účastníkmi konania nedošlo k dohode o náležitostiach zmluvy na rokovaní dňa 25. januára 2002 a ani k dohode o cene vystavením faktúry a jej zaplatením. Podľa výpovede svedkov – pracovníkov žalovaného, ktorí sa na rokovaní zúčastnili, žalobca upozorňoval žalovaného len na ekonomickú nutnosť zmeny ceny, k dohode o jej navýšení však nedošlo. Podľa žalovaného dohoda o cene bola potvrdená aj tým, že žalovaný zaplatil cenu tovaru vo výške, požadovanej žalobcom, zmluva bola preto uzavretá v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 18/1996 Z. z.

S poukazom na ustanovenie § 238 ods. 3 O.s.p. žalovaný navrhol, aby v prípade potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu bolo pripustené dovolanie, keďže ide o rozhodnutie zásadného právneho významu, pričom formuloval osem otázok, týkajúcich sa

možnosti predávajúceho požadovať doplatenie kúpnej ceny po jej úplnom zaplatení, ako aj posúdenia, či výkon práva žalobcu nie je v rozpore s dobrými mravmi.

Napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa navrhuje zmeniť tak, že žaloba sa zamietá.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu považuje rozsudok za vecne správny. Pokiaľ ide o náklady žalobcu, táto otázka je riešená všeobecne záväzným právnym predpisom, a to výmerom Ministerstva financií SR. Ekonomickými ukazovateľmi vo výročnej správe na rok 2002 bolo preukázané iba to, že požadovaná cena bola obvyklá a primeraná. Odvolací súd jednoznačne konštatoval, že už zaplatená cena nebola konečnou cenou. Pokiaľ žalovaný uvádza, že žalobca mu zabránil hľadať alternatívne zásobovanie, je potrebné uviesť, že povrchovú vodu mohol odoberať iba od žalobcu, ktorý má prirodzený monopol na túto komoditu. Postup podľa § 80 písm. b/ O.s.p. je právne nemožný, pretože žalovaný mal možnosť odoberať povrchovú vodu na základe rozhodnutia vodohospodárskeho orgánu a nie žalobcu.

Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po prejednaní veci podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Predmetom konania je zaplatenie sumy 176 141 433,60 Sk s príslušenstvom, vyúčtovanej faktúrou č. 91220080 zo dňa 15. januára 2003, ktorou žalobca žalovanému doučtoval rozdiel medzi už zaplatenou cenou odberu povrchovej vody a cenou, ktorú žalobca považoval pre rok 2002 za zodpovedajúcu jeho ekonomicky oprávneným nákladom. Žalobca požaduje zaplatenie vymáhanej sumy z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka.

Žalovaný odoberá povrchovú vodu od žalobcu na základe povolenia vodohospodárskeho orgánu – Okresného úradu v M., odbor tvorby a ochrany životného prostredia č. 97/28-a/ŽP –Ka zo dňa 25. februára 1997, ktoré bolo vydané na jeho žiadosť. Podľa § 43 ods. 1 zákona č. 138/1973 Zb. (od 1. júna 2002 zák. č. 184/2002 Z. z.) tí, ktorí odoberajú vodu z vodných tokov v množstve, presahujúcom 15 000 m³ ročne alebo 1250 m³ mesačne, alebo používajú jej silu na výrobu elektrickej energie, sú povinní platiť správcovi vodného toku za túto činnosť platby a poplatky. Obdobným spôsobom je systém

platieb a poplatkov upravený aj zákonom č. 184/2002 Z. z. Odplaty slúžia na úhradu nákladov, spojených so správou vodných tokov.

Súd prvého stupňa, v súlade s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. k. 3 Obo 211/2007 správne konštatoval, že medzi účastníkmi konania nebola uzavretá zmluva o odbere povrchových vôd pre rok 2002, pretože v rámci rokovaní o uzavretie zmluvy nedošlo medzi účastníkmi konania k dohode o cene, pričom neboli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 3 ods. 1 zák. č. 18/1996 Z.z., podľa ktorého dohoda o cene vznikne aj tým, že kupujúci zaplatí cenu tovaru vo výške, požadovanej predávajúcim.. Na potrebu navýšenia ceny odberu povrchových vôd oproti predchádzajúcemu obdobiu poukazoval žalobca pri rokovaní so žalovaným v priebehu roka 2002, čo vyplýva zo záznamov pre pamäť z prejednávania podmienok kúpnej zmluvy pre rok 2002.

Pri určení výšky platieb za odber povrchových vôd v roku 2002 žalobca postupoval podľa zákona č. 18/1996 Z.z. v zmysle § 2 ods. 3 písm. c/, ktorého sa ekonomicky oprávnenými nákladmi rozumejú náklady na obstaranie zodpovedajúceho množstva priameho materiálu, mzdové a ostatné osobné náklady a v prípade platného systému regulácie miezd len tie, ktoré tomuto systému zodpovedajú, technologicky nevyhnutné ostatné priame a nepriame náklady a náklady obehu, pri posudzovaní ekonomicky oprávnených nákladov sa vychádza z vývoja obvyklej úrovne týchto nákladov v porovnateľných ekonomických podmienkach s prihliadnutím na osobitosti daného tovaru.

Regulácia ceny odberu povrchovej vody sa do 31. decembra 2002 vykonávala podľa Výmeru ministerstva financií SR č. R – 1/1996 z 12. marca 1996, ktorým sa určuje rozsah tovaru s regulovanými cenami, pričom v časti A - Maximálne ceny sa pod číselným kódom 41. 00. 12 stanovila cena povrchovej vody vrátane DPH vo výške 1.90 Sk/m³ ako maximálna cena s tým, podmienky regulácie cien povrchovej vody sa uskutočňujú na základe dohody o odplatnom odbere povrchovej vody, ktorú uzatvára dodávateľ povrchovej vody s jej odberateľom.

Žalovaný v odvolaní namieta, že v prípade posúdenia uplatneného nároku žalobcu z titulu bezdôvodného obohatenia bolo potrebné presne určiť trhovú hodnotu prevzatého plnenia.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že cena, účtovaná žalobcom za odber 1 m³ povrchových vôd nedosahovala ani po jej doúčtovaní sumu stanovenú cenovými predpismi ako maximálnu pre sporné obdobie. Z rozboru hospodárskej činnosti žalobcu pre rok 2002, ako aj správy audítora z overenia účtovnej závierky k 31. decembru 2002 možno vyvodit' záver, že pri určení výšky ceny odberu povrchových vôd pre rok 2002 žalobca vychádzal z ekonomicky oprávnených nákladov tak, ako ich obsah definuje ustanovenie § 2 ods. 3 písm. a/ zákona o cenách. Uvedenú námietku žalovaného preto nemožno považovať za dôvodnú.

Podľa žalovaného, výkon práv žalobcu z bezdôvodného obohatenia by zasahoval do práv a oprávnených záujmov iných a bol by v rozpore s dobrými mravmi, keďže žalovaný si bol počas celého roka 2002 vedomý dobromyseľného správania žalobcu, ktorý ho ponechal v omyle, že platí konečnú, nespochybniteľnú cenu za poskytnuté plnenie.

Uvedenú skutočnosť žalovaný v konaní pred súdom prvého stupňa nenamietal (§ 205a ods. 1 O.s.p.). Takúto námietku by však bolo možné považovať za dôvodnú iba v prípade, ak by sa jednalo o zneužitie práva, t. j., ak by účelom výkonu práva nebola realizácia vlastných oprávnených hospodárskych záujmov, ale snaha výkonom práva znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu. Šikanózný výkon práva sa musí vždy preukázať a dôkazné bremeno zaťažuje toho, kto je takýmto výkonom práva poškodený.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní dôvodne dospel k záveru, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka v rozsahu uplatnenom v žalobe, pričom, vzhľadom na charakter daného prípadu prichádza do úvahy poskytnutie peňažnej náhrady v rozsahu zodpovedajúcom ekonomicky oprávneným nákladom na poskytnuté plnenie.

Na základe uvedených skutočností možno konštatovať, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, na ktorý aplikoval správne právne predpisy. V konaní pred súdom prvého stupňa tiež neboli zistené vady, uvedené v § 221 ods. 1 O.s.p., v dôsledku čoho neobstojí ani odvolací dôvod uvedený v § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. Najvyšší súd SR preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Návrhu žalovaného na pripustenie dovolania odvolací súd nevyhovel, keďže sa nejedná o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Žalobcovi vznikli v odvolacom konaní trovy, spočívajúce v odmene jeho právneho zástupcu za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 13. februára 2009). Keďže žalobca trovy odvolacieho konania v zákonom stanovenej lehote nevyčíslil, neboli mu priznané (§ 151 ods. 2 O.s.p.).

V priebehu konania došlo k zmene sídla žalobcu, tak ako je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 16. decembra 2009

**JUDr. Alena P r i e c e l o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: M. B.